04/12/2022

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής Ι’ Λουκά

/ Ορθόδοξες Προβολές

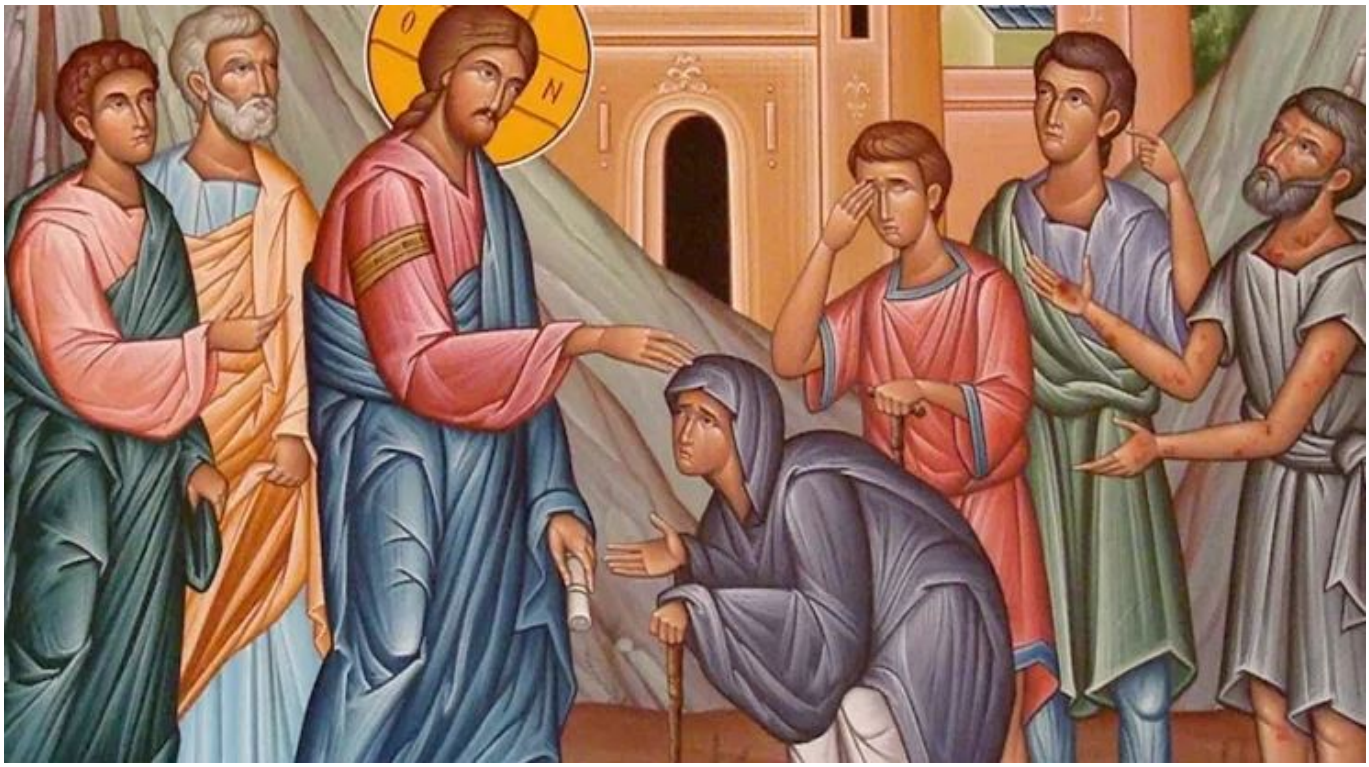

Κυριακή Ι’ Λουκά, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λουκ. ιγ΄ 10-17 (04-12-2022)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατῃσχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ᾽ αὐτοῦ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, ένα Σάββατο δίδασκε ο Ιησούς σε μια συναγωγή. Εκεί βρισκόταν και μια γυναίκα, δεκαοχτώ χρόνια άρρωστη από δαιμονικό πνεύμα. Ήταν κυρτωμένη και δεν μπορούσε καθόλου να ισιώσει το σώμα της. Όταν την είδε ο Ιησούς, τη φώναξε και της είπε: «Γυναίκα, απαλλάσσεσαι από την αρρώστια σου». Έβαλε πάνω της τα χέρια του κι αμέσως εκείνη ορθώθηκε και δόξαζε το Θεό. Ο αρχισυνάγωγος όμως, αγανακτισμένος που ο Ιησούς έκανε τη θεραπεία το Σάββατο, γύρισε στο πλήθος και είπε: «Υπάρχουν έξι μέρες που επιτρέπεται να εργάζεται κανείς· μέσα σ' αυτές, λοιπόν, να έρχεστε και να θεραπεύεστε, και όχι το Σάββατο». Ο Κύριος του απάντησε: «Υποκριτή! Ο καθένας σας δε λύνει το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί το Σάββατο και πάει να το ποτίσει; Κι αυτή, που είναι απόγονος του Αβραάμ, και ο σατανάς την είχε δεμένη δεκαοχτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτά τα δεσμά το Σάββατο;» Με τα λόγια του αυτά ντροπιάζονταν όλοι οι αντίπαλοί του κι ο κόσμος χαιρόταν για όλα τα θαυμαστά που έκανε ο Ιησούς.

Σχολιασμός

Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα αναφέρεται στη θεραπεία της συγκύπτουσας γυναίκας. Τη διήγηση του θαύματος αυτού, τη διασώζει μόνο ο ευαγγελιστής Λουκάς. Μέσα από το κείμενο εξιστορείται ένα πραγματικό γεγονός στο οποίο βλέπουμε και μία πολύ παραστατική εικόνα της ιστορίας της ανθρωπότητος. ΄΄Κυρτωμένη από το βάρος της αμαρτίας η ανθρωπότητα, με το βλέμμα στηλωμένο μόνο στα γήινα, ανορθώθηκε και ανέβλεψε προς τον ουρανό με την ενανθρώπηση του Κυρίου΄΄. Η Εκκλησία όρισε να διαβάζεται σταθερά κάθε χρόνο, την τρίτη Κυριακή προ των Χριστουγέννων.

Οι νουθεσίες και τα μηνύματα που μπορεί ν' αντλήσει κάποιος από τη ευαγγελική περικοπή και από ολόκληρη τη Χριστιανική διδασκαλία, πάντοτε είναι πολλά. Εμείς θα σταθούμε σε τρία από αυτά: τον Εκκλησιασμό, την υποκρισία και το φθόνο.

Σε όποια πόλη λοιπόν και αν βρισκόταν ο Κύριος, κατά την ημέρα του Σαββάτου πήγαινε στην συναγωγή και δίδασκε. Εδώ είναι η τελευταία φορά πριν από το Πάθος κατά την οποία αναφέρεται ο Ιησούς, να επισκέπτεται και να διδάσκει σε κάποια συναγωγή. Η ευαγγελική διήγηση δεν προσδιορίζει τον τόπο.

Η συγκύπτουσα παρ' ότι ήταν ασθενής και η σωματική της κατάσταση δεν της επέτρεπε να μετακινείται, δεν έλειψε κανένα Σάββατο από τη συναγωγή για να προσευχηθεί με τους άλλους πιστούς και ν' ακούσει το Λόγο του Θεού. Δεν αμελεί το καθήκον της προσευχής και δεν την επηρεάζει τι θα πει ο κόσμος γι' αυτήν. Ο

Κύριος την συμπονεί. Βλέπει με πόση προσοχή παρακολουθεί το κήρυγμά του. Γι’ αυτό με την θαυμαστή θεραπεία του προς αυτή, επιβραβεύει την πίστη, την ευλάβεια αλλά και την επιμονή της. Παράλληλα, φανερώνει σ’ εμάς την σημασία και την αξία της συμμετοχής μας στην κοινή προσευχή και λατρεία του Θεού.

Το καθήκον μας για τακτικό Εκκλησιασμό απορρέει από τη σχετική εντολή του Θεού η οποία παραγγέλλει στον άνθρωπο να ενθυμείται και να σέβεται την έβδομη ημέρα της εβδομάδας και να την αφιερώνει στη λατρεία του Θεού «εξ ημέρας εργά και ποιήσεις πάντα τα έργα σου, τη δε ημέρα τη εβδόμη σάββατα Κυρίω το Θεώ σου. Ου ποιήσεις εν αυτή παν έργον». (Δευτ. ε’13, Έξ. κ’ 9-10) Τον εκκλησιασμό μας, πρέπει να χαρακτηρίζει η προσήλωση και η ευλάβεια. Αν μπορούσε ο άνθρωπος να συνειδητοποιήσει πόσο αναγκαία είναι για τη πνευματική μας ζωή η λατρεία της Εκκλησίας, τότε κανένα εμπόδιο, καμιά εργασία και καμιά υποχρέωση δεν θα μας παρέσυρε στο να μη συμμετέχουμε ανελλιπώς στη Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία. Στην πατρίδα μας είναι ευτυχές το γεγονός, το ότι διατηρείται ακόμη ζωντανή αυτή η ευλάβεια και οι χριστιανικές αξίες από μεγάλο μέρος του λαού μας και είναι αρκετοί αυτοί που εκκλησιάζονται ακόμη και πολλοί νέοι ηλικιακά.

Στη συνέχεια της περικοπής ο Χριστός στηλιτεύει την υποκρισία και την τυπολατρία όχι μόνον των φαρισαίων, αλλά και κάθε ανθρώπου κάθε εποχής. Το παράδειγμα του αρχισυναγώγου είναι χαρακτηριστικό. Βλέπει το θαύμα της θεραπείας και αντί να δοξάσει τον Θεό φθονεί. Και ο φθόνος τον κάνει να παρερμηνεύει ηθελημένα την εντολή του Θεού. Έμενε προσκολλημένος στην τήρηση του νόμου και των εντολών του κατά γράμμα. Η κατάσταση αυτή μας επιτρέπει να προσδιορίσουμε τη φύση και τα συμπτώματα της υποκρισίας.

Η υποκρισία συνιστά αμάρτημα, σοβαρότατο κίνδυνο για την χριστιανική μας ζωή. Και αποτελεί συμπεριφορά διαβολική, αφού πρώτος ο διάβολος υποκρίθηκε, εξαπατώντας έτσι τους πρωτοπλάστους. Ο υποκριτής υποκρίνεται τον ευσεβή χωρίς να είναι στην πραγματικότητα.

Όλοι μας λίγο έως πολύ, έχουμε την αίσθηση ότι κατέχουμε την αλήθεια και φτάνουμε στο σημείο να διεκδικούμε για τους εαυτούς μας το ρόλο του δικηγόρου του Θεού. Διεκδικούμε το ρόλο του Μεγάλου Ιεροεξεταστή (Ντοστογιέφσκυ) που θέλει να διορθώσει το Θεό και την Εκκλησία και νομίζουμε ότι κατέχουμε την αλήθεια με τον φαρισαϊσμό μας. Ο Μ. Βασίλειος μας δίνει έναν θαυμάσιο ορισμό: «Υποκριτής είναι αυτός που στο θέατρο υποδύεται διαφορετικό πρόσωπο…Έτσι και σε τούτη τη ζωή πολλοί ενεργούν όπως οι θεατρίνοι. Άλλα έχουν μέσα στην καρδιά τους και άλλα δείχνουν εξωτερικά προς τους ανθρώπους». (Μ. Βασιλείου, Λόγος περί Νηστείας Α’ 24).

Διανύουμε την περίοδο της νηστείας των Χριστουγέννων και πολλοί από εμάς νηστεύουμε και προετοιμαζόμαστε για την μεγάλη εορτή που έρχεται. Αν κάποιοι ανάμεσά μας δεν τηρούν τη νηστεία, ας μη τους φθονούμε και μη τους κατακρίνουμε. Ας θυμηθούμε ότι πάνω από τη νηστεία, πάνω από κάθε εξωτερικό τύπο, σημασία έχει να μη καταλύεται ο σύνδεσμος της αγάπης. Και το ένα είναι ωφέλιμο, και το άλλο ουσιώδες. Αλίμονο αν παραθεωρήσουμε είτε το ένα είτε το άλλο, ή αν προσπαθήσουμε να επιβάλλουμε στους ανθρώπους γύρω μας τη στάση μας και τις επιλογές μας. Αλίμονο αν γίνουμε τυπικοί τηρητές των υποχρεώσεών μας απέναντι στο Θεό, και λησμονήσουμε τη μεγαλύτερη των εντολών του, αυτή της αγάπης προς τον πλησίον. Γιατί τέλος, μην λησμονούμε ότι η χαρά του αδελφού μας, όπως και η λύπη του, είναι χαρά και λύπη δική μας.